

MRF 2023.291

Retten i Helsingørs dom af 16. november 2023, sag BS-36166/2022-HEL

A og B mod C Kommune

Kommune var ikke erstatningspligtig for et olieudslip i 1986 fra en defekt rørsamling på olietank på kommunens ejendom, der havde spredt sig til N's naboejendom, da kommunen ikke havde handlet ansvarspådragende, og ansvar var forældet. Kommunens erklæring i 2019 til N om at foretage det fornødne i tilfælde af forurening var ikke en erstatningsmæssig indeståelse.

I 1986 skete der et udslip på 2.500 liter olie fra en defekt rørsamling på en nedgravet olietank på en ejendom ejet af C Kommune. Kommunen iværksatte afgravning af en del af forureningen samt afværgepumpning i en kort periode derefter for at forhindre spredning. I forbindelse med kommunens forberedelser af et salg af ejendommen i 2019 blev kommunen opmærksom på en restforurening. Kommunen informerede regionen, som kortlagde ejendommen som vidensniveau 2. Videre henvendte kommunen sig til ejerne af naboejendommen i 2019 med henblik på at få foretaget prøveboringer på naboejendommen. Kommunen erklærede i den forbindelse, at ”Finder [kommunen] en forurening, der kan henledes til den gældende olieforurening, vil [kommunen] vedkende sig denne samt håndteringen af den”. Efterfølgende blev der konstateret forurening på naboejendommen, som blev kortlagt til vidensniveau 2 med F0-nuancering. Naboerne rejste herefter – på baggrund af syn og skøn – krav om erstatning for værditab som følge af jordforureningen med henvisning til almindelige erstatningsregler uden for kontrakt, naboretten og EMRK. Videre gjorde naboerne gældende, at kommunens erklæring måtte anses for et tilsagn om at påtage sig ansvaret for forureningen, der havde givet naboerne en berettiget forventning om, at kommunen ville foretage oprensning og i det hele holde sagsøgerne skadesløse for ethvert økonomisk tab som følge af olieforureningen. Byretten lagde til grund, at kommunens ansvar for forureningen måtte bedømmes efter de i 1986 gældende regler

og ikke efter jordforureningslovens regler, og at der derfor ikke gjaldt et objektivt ansvar for skaden, men at kommunens ansvar skulle bedømmes efter de almindelige erstatningsregler. Herefter fandt retten, at der ikke forelå oplysninger, som godtgjorde, at kommunen havde handlet uagtsomt, og afviste derfor at der forelå et ansvarsgrundlag. Videre afviste retten, at kommunen kunne anses for erstatningsansvarlig baseret på naboretlige principper eller EMRK. Retten bemærkede, at et eventuelt erstatningsansvar ville være forældet, da den absolutte forældelsesfrist var udløbet, inden sagen blev anlagt. Retten fandt herefter, at kommunen heller ikke havde påtaget sig et selvstændigt ansvar for oprensning af forurening ved erklæringen fra 2019, hverken efter erklæringens ordlyd eller i den sammenhæng, som erklæringen blev fremsat. Erklæringen var alene udtryk for, at kommunen ville sørge for at foretage det videre fornødne med henblik på håndteringen af olieforureningen, hvilket ”bestod i underretning af den relevante myndighed og i at rette sig efter de påbud mv., som regionen måtte finde anledning til”. Med henvisning hertil afviste byretten, at erklæringen kunne fortolkes som et løfte om at påtage sig et erstatningsansvar for en eventuel værdiforringelse af naboejendommen. Retten henviste i den forbindelse til, at økonomi ikke blev berørt i erklæringen, og at kommunen ikke udtrykkeligt havde forpligtet sig til at kompensere for værdiforringelsen, hvorfor erstatning allerede af denne grund var udelukket. C Kommune blev på denne baggrund frifundet.

Kommentar: *Dommen forekommer på flere punkter ikke overbevisende. I forhold til forældelse er det korrekt, at kommunens mulige ansvar for udledningen i 1986 var forældet, og at ansvar uden for kontrakt derfor må afvises. Men herefter vil kommunen efter den gældende praksis i Miljø- og Fødevareklagenævnet tillige skulle godtgøre, at der ikke er grundlag for påbud om lovliggørelse efter miljøbeskyttelseslovens § 69, jf. f.eks. MRF 2021.313 Mfk. Dette vil dog i dette tilfælde kunne begrundes med, at kommunen ikke i 1986 havde rådighed over naboejendommen, så resultatet vil på dette punkt i alle tilfælde blive det samme. Det samme er ikke nødvendigvis tilfældet i forhold til*

MRF 2023.291

rettens fortolkning af kommunens erklæring fra 2019, der efter byrettens forståelse betyder, at kommunen blot har erklæret at ville overholde lovgivningen. Så det principielle spørgsmål er, om borgere kan forvente, at kommuners erklæringer om at foretage det fornødne ved opdagelse af forurening er udtryk for, at kommunen vil foretage sig mere end, hvad kommunen i alle tilfælde måtte være forpligtet til, eller om kommunen blot vil overholde loven.

RETEN I HELSINGØR DOM

afsagt den 16. november 2023

Sag BS-36166/2022-HEL

A

(advokat [redacted])

og

B

(advokat [redacted])

mod

C Kommune

(advokat [redacted])

Denne afgørelse er truffet af dommer [redacted].

Sagens baggrund og parternes påstande

Retten har modtaget sagen den 23. september 2022.

A og **B** har endeligt nedlagt påstand om, at **C Kommune** dømmes til at betale 354.000 kr. til **A** og **B** med tillæg af renter fra den 11. oktober 2023, til betaling sker.

C Kommune har nedlagt påstand om frifindelse.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Sagen, der er anlagt den 23. september 2022, angår et krav om erstatning for værditab som følge af jordforurening efter udslip af olie fra en utæt olietank. Det pågældende udslip af olie er sket på en ejendom, som tidligere har tilhørt sagsøgte, og olieforureningen har bredt sig ind over nabogrunden, som tilhører sagsøgerne.

Det er oplyst, at det pågældende udslip af olie er sket i 1986 på grund af en defekt rørsamling til en nedgravet olietank på ejendommen [REDACTED] og at der herved er løbet 2.500 liter olie ud i jorden. Ejendommen tilhørte sagsøgte, som for at hindre udbredelse af olien til en nærliggende sø etablerede en drænbrønd, hvorfra det tilstrømmende olieholdige vand blev bortpumpet i perioden frem til 1988.

I forbindelse med forberedelse af et salg af ejendommen blev sagsøgte i 2019 opmærksom på, at der fortsat var olieforurening på ejendommen [REDACTED] og sagsøgte rettede derfor henvendelse til Region Hovedstaden herom. Der blev herefter iværksat en række undersøgelser, som mandede ud i en rapport af 10. december 2019 fra [REDACTED] vedrørende jordforureningens udbredelse og behovet for afhjælpningsforanstaltninger mv. Det fremgår af rapporten, at forureningen i en vis udstrækning havde spredt sig ind på sagsøgernes ejendom.

Den 10. januar 2022 har sagsøgerne modtaget en afgørelse om kortlægning af forurenet jord fra Region Hovedstaden, hvoraf det fremgår, at regionen har kortlagt en del af deres grund på vidensniveau 2 efter jordforureningslovens §§ 3 og 5. Der er tale om et areal på 32,5 m², og vidensniveau 2 betyder, at der er konstateret jordforurening, som kan have skadelig virkning på mennesker og miljø. Forureningen udgør imidlertid ikke en risiko ved anvendelsen af boligen, og regionen har derfor tildelt ejendommen forureningskategorien F0 og givet boligerklæring efter jordforureningslovens §§ 12a og 21, stk. 3. Det betyder, at der sker registrering af, at der ikke er nogen risiko forbundet med den aktuelle anvendelse af boligen som følge af jordforureningen. Der vil ikke være anledning til nogen offentlig indsats efter jordforureningslovens § 6, og regionen vil ikke foretage yderligere undersøgelser eller rensning af grunden. I begrundelsen for afgørelsen hedder det bl.a.:

”Region Hovedstaden har vurderet, at forureningen med oliestoffer ikke udgør en sundhedsmæssig risiko for anvendelsen af boligen, da beregninger viser, at forureningen ikke overskrider Miljøstyrelsens grænseværdier for inde- og udeluft og forureningen ligger utilgængeligt for mennesker. Derfor har regionen nuanceret forureningen som F0 (jordforureningsloven § 12a).

Region Hovedstaden erklærer derfor, at forureningen på jeres grund er uden sundhedsmæssig betydning for boliganvendelsen. Boligerklæringen gives efter § 21, stk. 3 i jordforureningsloven.

Begrundelsen for boligerklæringen er, at forureningen med oliestoffer er dels at forureningen ligger så dybt, at mennesker ikke umiddelbart kommer i kontakt med den, og dels at det er beregnet, at der ikke er en risiko for indeluften i boligen. Det er en forudsætning for boligerklæringen, at kælder-gulvet holdes intakt og uden synlige revner.

...

Regionen vurderer, at forureningen på jeres grund ikke udgør et problem for anvendelsen til bolig og dermed for jeres sundhed.

Derfor undersøger regionen ikke jeres grund yderligere eller rensner forureningen op (jordforureningsloven § 6).

Vi gør opmærksom på, at der i fremtiden kan komme nye regler eller ny viden, som ændrer på regionens vurdering af, om forureningen udgør et problem. Det kan få indflydelse på vores vurdering af, om regionen alligevel skal gå videre med forureningen på jeres grund."

Da undersøgelsen af olieforureningens omfang fandt sted i 2019, rettede sagsøgte henvendelse til sagsøgerne og orienterede dem herom bl.a. med henblik på de prøveboringer, der skulle foretages på sagsøgernes grund. I forbindelse med korrespondancen om undersøgelserne på sagsøgernes grund bemærkede den kommunale sagsbehandler bl.a. følgende i en mail af 23. september 2019:

"Finder vi en forurening, der kan henledes til den gældende olieforurening, vil **C Kommune** vedkende sig denne samt håndteringen af den."

Sagsøgerne har opfattet den citerede tilkendegivelse som en bindende erklæring om, at sagsøgte ville påtage sig ansvaret for oprensning af en eventuel olieforurening på deres grund, og at kommunen påtog sig erstatningsansvaret for en eventuel værdiforringelse som følge af forureningen. Sagsøgte har anfægtet rigtigheden af denne fortolkning af kommunens tilkendegivelse i den pågældende mail.

Sagsøgte har solgt ejendommen [redacted] med overtagelse pr. 1. januar 2022. Ejendommen blev solgt til Ejendomsselskabet af [redacted] ApS, som ikke har været inddraget i sagen.

Der er under sagen gennemført syn og skøn og afgivet erklæring af 13. oktober 2023 af skønsmanden, ejendomsmægler og valuar [REDACTED] om værditab på sagsøgernes ejendom.

Forklaringer

A og B og skønsmanden, ejendomsmægler og valuar [REDACTED] har afgivet forklaring.

A har forklaret blandt andet, at sagsøgerne faldt for huset på grund af den smukke beliggenhed. Der var mange indretningsmuligheder. Fra 2004 til 2006 renoverede de huset for ca. 2 mio. kr., jf. herved ekstrakten side 124-127. Der var ingen tegn på forurening. Der var diverse børneaktiviteter på **ejendommen**. Mødet den 10. september 2019 fandt sted på sagsøgernes ejendom. Kommunen oplyste, at der var fundet forurening på nabogrunden, og at der var behov for undersøgelse af sagsøgernes grund, jf. ekstrakten side 164-165. De blev chokerede over, at der var forurening på deres grund. Rapportmaterialet fra Geo var ikke medbragt på mødet. Hun opfattede tilsagnet den 23. september 2019 som et løfte om, at kommunen ville rydde op og/eller kompensere sagsøgerne økonomisk for det potentielle værditab af olieforureningen på deres ejendom, jf. ekstrakten side 166. De ved stadig ikke, hvordan olien den dag i dag bevæger sig. De vidste ikke, hvad vidensniveau 1 var, jf. ekstrakten side 172. Hun erindrer ikke at have hørt fra kommunen. Hun kan ikke huske, hvornår de fik Geo-rapporterne. De var svære at forstå. Det var som oftest sagsøgerne, der måtte tage kontakt til kommunen og rykke for svar. Sagsøgernes ejendom blev registreret på vidensniveau 1. I august 2020 blev de kontaktet af kommunen med henblik på drøftelse af forureningen og kommunens ønske om at sælge **ejendommen**. Det var vigtigt for sagsøgerne, at det ved et salg af **ejendommen** blev sikret, at sagsøgerne fik en ren grund, subsidiært at de blev kompenseret for et værditab ved salg af deres hus. De talte også om, at kommunen etisk og moralsk var løbet fra sit ansvar. Det ville løbe op i flere millioner kr., hvis der skulle foretages oprensning. Da de modtog afgørelsen om kortlægning af **ejendommen**, blev de bestyrket i, at de boede på en forurenede grund. De var bekymrede for, hvordan oprensning af deres grund kunne finde sted, og om de overhovedet ville være i stand til at sælge deres ejendom. Da hun fik mailen den 17. august 2020, blev de endnu mere ængstelige. De havde vanskeligt ved at forstå de anførte rådata. Det havde kommunen også.

B har forklaret blandt andet, at han er helt enig **A's** forklaring, herunder om størrelsen af udgifterne til renovering. De købte ejendommen i 2004 og er stadig i besiddelse af købsdokumenterne. Han føler sig dårligt behandlet af kommunen. Efter hans opfattelse har kommunen lovet at holde dem skadefri. Han har svært ved at forstå det med forældelse. I 2020 vurderede en vurderingsmand fra Realkredit Danmark ejendommen med en V1 kortlægning med risiko for V2 kortlægning til 8 mio. kr. Uden kortlægning blev ejendommen

vurderet til 8,5 mio. kr. **Mægler** har sagt, at værditabet afhænger af konjunkturerne. Er det købers marked, kan værditabet forventes at blive betydeligt mere end en halv mio. kr.

Skønsmanden, ejendomsmægler og valuar [redacted] har vedstået skønserklæringen og har supplerende forklaret blandt andet, at han ikke var bekendt med, at der var lavet forbedringer på ejendommen for ca. 2 mio. kr. Han mindes ikke, at han er blevet opfordret til at besigtige ejendommen. Han har ikke tjekket ejendomsvurderingen, da den generelt ikke har den store betydning. Han har taget hensyn til samtlige foreliggende oplysninger om forureningen af begge ejendomme. Sagsøgernes ejendom er helt klart en liebhaverejendom. For 20 år siden spillede det psykologiske aspekt en stor rolle, når man købte en forurenede ejendom. I dag er psykologien trådt i baggrunden. I dag ville "økologiske" købere helt fravælge at købe en forurenede ejendom. For så vidt angår andre købere, henholder skønsmanden sig til sin besvarelse.

Parternes synspunkter

A og B har anført navnlig, at sagsøgte efter de almindelige regler om erstatning uden for kontraktforhold er ansvarlig for den alvorlige olieforurening, der har fundet sted på ejendommen [redacted], som på daværende tidspunkt tilhørte sagsøgte, og som har spredt sig ind på ejendommen [redacted] som tilhører sagsøgerne. Også efter de almindelige naboretlige grundsætninger om tålegrænsen samt Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om ret til respekt for privatliv og familieliv, jf. artikel 1 om respekt for ejendomsretten i henhold til 1. Tillægsprotokol til Menneskerettighedskonventionen er sagsøgte ansvarlig for den krænkelse af sagsøgernes rettigheder, som olieforureningen har medført. Sagsøgte er derfor forpligtet til at betale erstatning i overensstemmelse med sagsøgernes påstand.

Der er ikke indtrådt forældelse af sagsøgtes erstatningsansvar – i hvert fald ikke under de foreliggende omstændigheder, hvor der har været en dialog mellem parterne, hvorunder sagsøgte har erkendt sit ansvar for skaden og sin forpligtelse til at rette for sig. Forældelsesfristen begynder derfor ikke at løbe før noget tidligere tidspunkt end kommunens erklæring om at vedkende sit ansvar den 23. september 2019. Det skal i den forbindelse fremhæves, at sagsøgerne ikke før modtagelsen af sagsøgtes henvendelse om olieforureningen i 2019 havde kendskab hertil – og dermed kendskab til det krav mod sagsøgte, som forureningen gav anledning til. Det er også ubestridt, at sagsøgerne ikke før dette tidspunkt burde have haft kendskab til forureningen. Som følge af forhandlingsforløbet, hvorunder sagsøgte som nævnt erkendte sit ansvar og sin forpligtelse til at udbedre skaden, havde sagsøgerne ikke anledning til at anlægge retssagen tidligere end sket.

I sin mail af 23. september 2019 vedstod sagsøgte sit ansvar for olieforureningen og påtog sig "håndteringen af den", hvilket har givet sagsøgerne en berettiget

forventning om, at kommunen ville foretage oprensning af såvel egen som sagsøgernes grund og i det hele holde sagsøgerne skadesløse for ethvert økonomisk tab som følge af olieforureningen. Det var også konklusionen i et responsum af 28. december 2019 fra kommunens egen advokat, [redacted] fra [redacted]. Sagsøgerne fik kendskab til dette responsum i august 2022 efter en anmodning om aktindsigt. Sagsøgte er derfor under alle omstændigheder forpligtet til at leve op til sine løfter i henhold til kommunens uforbeholdne tilsagn herom over for sagsøgerne.

Efter skønserklæringen har olieforureningen medført en værdiforringelse af sagsøgernes ejendom på 354.000 kr. Skønsmændens vurdering er imidlertid behæftet med væsentlige fejl, og det må lægges til grund, at olieforureningen og den heraf følgende registrering i henhold til jordforureningsloven har medført en betydeligt større værdiforringelse, som sagsøgerne har krav på at få erstattet for det tilfælde, at der ikke sker fuld oprensning af al forurening på såvel sagsøgernes egen ejendom som på naboejendommen, således at de offentlige registreringer herom kan udgå.

C Kommune har anført navnlig, at sagen drejer sig om en olieforurening, der fandt sted ved et olieudslip i 1986 som følge af en defekt rørsamling. Spørgsmål om kommunens erstatningsansvar skal derfor afgøres efter de dagældende regler i miljøbeskyttelseslovens § 69, hvoraf det følger, at der ikke er tale om objektivt ansvar, og at kommunen derfor kun er erstatningsansvarlig for skaden, hvis sagsøgerne har ført bevis for, at skaden skyldes ansvarspådragende forhold fra kommunens side. Et sådant bevis har sagsøgerne ikke ført. Det må derfor lægges til grund, at skaden skyldes et hændeligt forhold, som kommunen ikke er erstatningsansvarlig for.

Kommunen er heller ikke forpligtet til at erstatte et værditab som følge af skaden efter de almindelige naboretlige grundsætninger, der slet ikke er anvendelige i en situation som den foreliggende, der ikke drejer sig om uretmæssig brug af en ejendom i strid med den naboretlige tålegrænse, men om en skade som følge af et hændeligt uheld. I øvrigt ophørte kommunens naboskab i forhold til sagsøgerne den 1. januar 2022 efter salget af kommunens ejendom.

Olieforureningen har heller ikke medført en krænkelse af sagsøgernes menneskerettigheder i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention eller tillægsprotokollen hertil.

Selv hvis kommunen havde været erstatningsansvarlig for skaden og den deraf følgende værdiforringelse af sagsøgernes ejendom, ville der under alle omstændigheder være indtrådt forældelse med den virkning, at sagsøgerne er afskåret fra at gøre krav gældende i den anledning. Dels er der indtrådt forældelse i henhold til den absolutte forældelsesfrist i henhold til forældelseslovens § 3, stk. 3,

nr. 1, fordi sagen er anlagt mere end 30 år efter den skade, som har medført olieforureningen, dels er der tillige indtrådt forældelse i henhold til lovens § 3, stk. 1, jf. stk. 2, idet sagen først blev anlagt den 23. september 2022 – mere end 3 år efter det tidspunkt, hvor sagsøgerne fik kendskab til olieforureningen og dermed grundlaget for et eventuelt erstatningskrav. Sagsøgerne fik således kendskab til olieforureningen senest den 10. september 2019 ved kommunens underretning af sagsøgerne herom. Der har ikke været tale om noget forhandlingsforløb mellem parterne vedrørende de krav om oprensning og erstatning, som sagsøgerne har gjort gældende under denne sag, og under alle omstændigheder måtte det i hvert fald senest den 10. juni 2021 have stået klart for sagsøgerne, at kommunen ikke agtede at foretage yderligere.

Hverken kommunens mail af 23. september 2019 eller andre tilkendegivelser fra kommunens side har givet sagsøgerne berettigede forventninger om, at kommunen ville foretage oprensning af grundene for olieforurening eller betale erstatning i videre udstrækning end det, kommunen var forpligtet til i henhold til de almindelige regler herom. Der var alene tale om en meddelelse om, at kommunen anerkendte, at en eventuel olieforurening på sagsøgernes grund stammede fra det olieudslip, der fandt sted på kommunens grund i 1986, og at kommunen var indstillet på at håndtere forureningen i overensstemmelse med de forpligtelser, der påhvilede kommunen i henhold til miljøbeskyttelsesloven og jordforureningsloven. Et vidererækkende tilsagn ville have været i strid med kommunalfuldmagten og dermed ulovligt, og hverken efter ordlyden eller sammenhængen er der grundlag for at fortolke kommunens mail som et sådant vidererækkende og ulovligt tilsagn.

Sagsøgernes tab som følge af olieforureningen er i øvrigt ikke den forringelse af ejendommens værdi i 2023, som beror på olieforureningen, men derimod det beløb, som anskaffelsesprisen for **ejendommen** ville have været reduceret med ved sagsøgernes erhvervelse af denne ejendom i 2004, hvis parterne havde haft kendskab til olieforureningen på dette tidspunkt. Efter skønserklæringen er dette beløb 200.000 kr. Sagsøgerne har ikke solgt ejendommen og realiseret noget tab i 2023.

Rettenns begrundelse og resultat

Retten bemærker, at sagen angår en olieforurening som følge af et udslip af 2.500 liter olie fra en defekt rørsamling til en nedgravet olietank i 1986. Da ulykken, der har forvoldt skaden, således fandt sted i 1986, skal spørgsmålet om erstatningsansvar afgøres efter de dagældende regler og ikke efter reglerne i jordforureningsloven, som er indført efterfølgende. Det indebærer, at der ikke gælder et objektivt ansvar for skaden, men at ansvarsgrundlaget beror på de almindelige ansvarsregler.

Der er ikke fremkommet oplysninger, der giver grundlag for en antagelse om, at skaden kan tilregnes sagsøgte som uagtsom. Det lægges derfor til grund, at skaden skyldes et hændeligt uheld, som sagsøgte ikke er erstatningsansvarlig for. Der er heller ikke grundlag for at anse sagsøgte for erstatningsansvarlig for, at olieforureningen har bredt sig ind på sagsøgernes grund. De af sagsøgerne påberåbte artikler i EMRK mv. samt naboretlige grundsætninger mv. kan ikke føre til et andet resultat.

Retten bemærker endvidere, at et eventuelt erstatningsansvar under alle omstændigheder er forældet, fordi den absolutte forældelsesfrist er udløbet inden anlæggelsen af denne sag, jf. forældelseslovens § 3, stk. 3, nr. 1.

Det er derfor afgørende, om sagsøgte ved den af sagsøgerne påberåbte tilkendegivelse i kommunens mail af 23. september 2019 har påtaget sig et selvstændigt ansvar for oprensning af grunden eller erstatning for eventuelt værditab som følge af olieforureningen uanset manglende erstatningsansvar efter de almindelige regler og uanset forældelse.

Retten bemærker, at der hverken efter ordlyden af erklæringen i den pågældende mail eller efter sammenhængen er grundlag for at fortolke kommunens tilkendegivelse som andet og mere end en meddelelse om, at kommunen ikke vil bestride, at en eventuel olieforurening, som måtte blive konstateret ved de forestående boreprøver på sagsøgernes grund som led i undersøgelsen af olieforureningens omfang, hidrørte fra det udslip af olie, som havde fundet sted som følge af den defekte rørsamling til olietanken på kommunens grund, og at kommunen ville sørge for at foretage det videre fornødne med henblik på håndteringen af olieforureningen. Det fornødne med henblik på håndteringen af olieforureningen bestod i underretning af den relevante myndighed og i at rette sig efter de påbud mv., som regionen måtte finde anledning til. Der var således ikke tale om en tilkendegivelse om, at kommunen ville foretage foranstaltninger, som efter regionens opfattelse var unødvendige, herunder gennemførelse af yderligere undersøgelser eller oprensning af nabogrunden [REDACTED] der tilhørte sagsøgerne. Hvad angår kommunens egen ejendom [REDACTED] er der ikke fremlagt oplysninger om, hvorvidt regionen har pålagt kommunen eller den nye ejer af ejendommen at foretage yderligere oprensning af grunden. Eventuelle pligter for den nye grundejer med hensyn til håndteringen af jordforureningen på [REDACTED] kan ikke give sagsøgerne noget grundlag for et krav mod kommunen.

Spørgsmål om økonomi var ikke et tema i kommunens mail til sagsøgerne, og det er efter rettens opfattelse allerede af den grund udelukket, at kommunens tilkendegivelse kan fortolkes som et tilsagn om at påtage sig erstatningsansvar for eventuel værdiforringelse af nabogrunden som følge af jordforureningen uden hensyn til spørgsmål om ansvarsgrundlag og forældelse. Retten finder herefter ikke anledning til at forholde sig til spørgsmålet om værditab på sagsøger-

nes ejendom, og skønserklæringen er derfor under alle omstændigheder uden betydning for sagen.

Herefter, og da det, sagsøgerne i øvrigt har anført, ikke kan føre til et andet resultat, tager retten sagsøgtets frifindespåstand til følge.

Efter sagens værdi, omfang, forløb og udfald skal sagsøgerne in solidum betale 75.000 kr. i sagsomkostninger til sagsøgte til dækning af sagsøgtets udgift til advokatbistand. I det indbyrdes forhold skal sagsøgerne hver betale halvdelen. Sagsøgte er ikke momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

C Kommune frifindes.

A og B skal in solidum betale sagsomkostninger til **C Kommune** med 75.000 kr. I det indbyrdes forhold skal de hver betale halvdelen.

Beløbet skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne bliver forrentet efter rentelovens § 8 a.